

Καταστρατήγειν θεομῶν μὲ σένα δὲν ἀνέχομαι...
γενναῖοι κωλοισεργοί, στήν στρουγγα μου σὰς δέχομαι.
'Ελάτε σ'τὸ κοπάδι μου νὰ γίνῃ γιὸ μεγάλο
κ' ἐκ τῆς Βουλῆς ὑπόσχομαι ποτὲ νὰ μὴ σὰς βγάλω.

Καθὼς τὸν Μήτοσ σας κανεῖς
πιστοὺς δὲν περιθάλλει,
θὰ δόσω καί' στοὺς δεκαεῖς
δικαίωμα γιὰ κίλη.

'Εμπρός, φίλοι, μὴν ἀργήτε,
κ' ὅλοι κωλοισεργεῖτε

Ποῖος τοιμὰ σπαθὰ νὰ βγάλῃ μὲ ἀπὸ τὸ Παρλαμένο ;
μὰρς, ἔμπρός, φορῶ, ρομφαία, δρῶς, προνουνταιαμένο.
Τὴν παλῆρ ῥεπούμπλικὰ μου σὰν δαίτης τὴν φορῶ
καὶ γενναῖος προχωρῶ.

Ποῖος δαίτης σὰν κ' ἔμτα
τὸν φουρῶζ' ο περπατεῖ
μὲ σπαθὰ ξεγυμνωμένα
καὶ γαροφαλο' σ' αὐτί ;

Τώρα ποῦχω ἄγρο κόμμα δὲν' μπορῶ, παιδιὰ, ν' ἀνθέξω
τόσοι μῆνες νὰ περῶνε,
κ' ἄδρανης νὰ κἀνωμ' ἔξω
κ' ὁ Κορφιάτης μέσα νᾶναι.

Δὲν δνίεζω, δὲν' μπορῶ,
μὰρς τἀνῆκα τὰ δικὰ μου...
τὴν ῥεπούμπλικα φορῶ,
μ' ἔπασαν τὰ νευράκια μου.

Καί' ὁ Κόντες, ἔξ' ὁ Κόντες, ποῦ θεομὸς παραγωγῶζει,
κ' ἂν δὲν πῶσ οὐκ τὸ λέω πὼς σαπίδα μου μυρῶζει.

Τέτοια, φίλε Περικέτο, κ' ἡ ῥεπούμπλικα φωνάζει
κ' ὅλα τὰ σπαθὰ συνάζει.

Κι' ὁ Κορφιάτης εἶπε τότε πῶς δὲν εἶναι προκοπὴ
κ' ἔτρεξε' στοῦ Δαδῶχου τὰ συμβαίοντα νὰ πῆ.

Κι' ἐκεῖνος, Περικέτο μου, τὸν ἄκουσε μὲ πόνο
καὶ τοῦδωσε διακοπὴ σαράντα' μέρας μόνο,
γιαὶ παρακουρῶστησαν κ' εἶναι καὶ Καρναβάλι
καὶ πρέπει κάθε Βουλευτὴς τὸ κέφι νὰ τὸ βάλῃ.

Ζήτω, παιδιὰ, τὸ Σύνταγμα σκούζον καὶ στήν Ροδόπη,
κ' ἠλέειξεν πατέρες,
καὶ γιὰ σαράντα μέρας
τῶν ἀπαθοφῶρων Βουλευτῶν ἡ λίμα διεκόπη.

Κι' ἐνομηματῶσθ κ' ἔπαυσε νομοσχεδίων ἄνωσις,
κ' ἠκωσῶσθ λέγουσα φωνή : διὰκουσι, διὰκουσι,
κ' ὁ κύριος Καρναβάλος μὲ πλῆθος κεινήρος
πρώτος ἐχειροκρότησε τὸ μέγα γεγονός,
κ' εἶπε τοιαῦτα σοφρὰ,
βρὲ Περικέτο μασκαρῶ :

Τὸ Σύνταγμα τοῦ κράτους σας εἶναι καθὼς ὁ μέλος
τῆς θεῆς σας τῆς Κονθῆλος,
κ' ἄλλῃ μὲσα προκοπαῖς, ῥηθῶρων κασκαρῆκαις,
θεομὸς, ἄλλγχος, διεθνείας, καὶ ποδαράδας νίκαις,
καὶ τρεῖς φοραῖς ἀλλοίμονο σ' ἐκεῖνον ποῦ ζήτησθ
νὰ κόρη' ἄγρο τὸ νερὸ καὶ τὸν σταματήσθ.

Τὸ Σύνταγμα, κ' ἂν ἔγινε τοῦ καθενὸς φενάκη,
μὰ κάθε τόσο μιλιεταῖα καθὼς τὸ γαϊτανάκι,

κ' αὐτὸς ποῦ σώγει καὶ καλὰ
ζῆτει νὰ τὸ ξεμπλέξθ,
θᾶξθ τρεχάματα πολλὰ
κ' ἐν οὐ παικτικῆ θὰ παῖξθ.

Π. — Τὴν εἶδες τὴν γαμηλία ; Τὴν εἶδα νὰ πηδῆ,
Φ. — Τὴν εἶδα νὰ πηδῆ,
κ' ὁ δόλωρ γαμηλιάρης τέτοια τῆς τραγουδᾷ.

Χόρσε, κυρὰ νταρτῆνα,
καὶ ρουσφέτρα ψάρευε...
χόρσε, ῥηθῶρων μάντα,
καὶ Σιρατοὺς παΐδρευε.

Πὶ χαρὰ γιὰ τὸ μεγάλη !...
χόρσε, κυρὰ Σουσοῦ...
θᾶξθ ἐκλογαῖς καὶ πάλι
μὲς στήν πόρτα τοῦ χροσοῦ.

Χόρσε, κυρὰ μεθῶστρο, χόρσε, Μακεδονίστρα,
καὶ δουλεῖ ἡ μοῖρα σου
χάρις' στοὺς φασοτήρας σου.

Ποῦ θὰ βρῶμε πολιτείας
Παρλαμένο σὰν κ' αὐτό ;
νὰ κ' ἐνοτάσεις ἀπαρτίας
δεκαπέντε' στοῦ λερτό.

Χόρσε, κυρὰ Φειροῦ, καὶ τῆςκῆλλης φέγγει Νίκη,
διελύθ' ἡ Μασκαροῦ
μέσα' στοῦ μασκαρῆθι.

Χόρσε, πομπὴ τῆς γῆς, ποῦ σὲ σῆφον Παρθεῶνδωνες,
κῆτα κῆλλαις ἐκλογῆς
μὲ σπαθὰ καὶ μὲ κωφῶσαις.

Γιὰ σαπίδες ἐτοιμάσων,
πῆθα μὲ τὸ Σύνταγμά σου,
σέρνε τὰ κωρῆλα σου...
μαθῶρ σφορῆλα σου.

Ἐμῆθουσα, βρὲ Περικέθ, καὶ τρέβα παρατέρα...
ζήτω, παιδιὰ, τὸ Σύνταγμα φωνάζει νῆκα' μέρα.
Διαλυθῆτω πᾶς καπνὸς Βουλῆς διαλυθῆσις
καὶ σκορπισθῆτω πᾶς ἄμνὸς ἀγέλης σκορπισθῆσις,
μὰ τώρα δὸς μου μερικαῖς γιὰ νὰ μὲ ξεμεθῶσθ.
Π. — Τῶνα γιὰ τὴν διλίμο καὶ γιὰ τὸ Καρναβάλι,
καὶ λάβε θεὰ κασκαρῆκαις, γαῖθουρινο κεφάλι.

Καὶ κωρῆσαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελλίαις.

Ἄ Πι Δημητρακόπουλος, ποῦ βρῆμε τοὺς θεὰ πῶλως,
σὸ θῆατρον τοῦ Πειραιὸς γνωστοποιεῖ πρὸς ἄλλους
πᾶς αἰθρων Κυριακὴν διᾶλεξιν θὰ κῆθ
γιὰ τῆς Ζωῆς τὸ Μυστικὸ καὶ κῶσμο θὰ τραλλάθ.

Πότερον Σιρατὸς ἢ Στόλος ; ἐν μελέτῃ καὶ σπουδῇ
ἔργον Κάπτα Ἀροσοπούλιου, σπαθοφόρου δηλαδῆ
σὸ Μηχανικὸν ἐγκρίσθ, καὶ κωλοισθητος ἐκδότης
δ' γνωστός σας Πι Σαββῆδος, δημοσιογράφος πρώτης.